

maal, som ligger for i Endringsforslaget under Nr. 20, er, saaledes som det her foreligger, blevet formuleret saa seent, at det ikke har kunnet blive Gjenstand for den forberedende Drøftelse, som slige Spørgsmaal gjerne bør finde forinden i det samlede Udvalg. Jeg maa, som jeg allerede før sagde, naturligtvis betragte en Forkastelse af § 21, o: af Regjeringens Hovedforslag paa dette Punkt, som en endelig Aftalelse fra Thingets Side om, at det for Dieblirket ikke vil have med Gjenneførelsen af Bestemmelsen i Grundlovens § 93 for Bøndergødsels Vedkommende at gjøre. Om andre ærede Medlemmer maatte ville stille Forslaget herom op paa ny til 3die Behandling, hvis man nu skyder det bort, veed jeg ikke, men jeg vil ialtsald ikke indlade mig derpaa. Derimod kan jeg, som jeg ligeledes før udtrykelig sagde, ikke betragte Vedtagelsen eller Forkastelsen af de Forslag, der forrigt nu ere stillede til § 21 som medførende en endelig Affattelse af Lovforslaget i saa Henseende. Denne Bemærkning beder jeg ogsaa anvendt med Hensyn til det Punkt, som det ærede 12te kongevalgte Medlem nys fremhævede. Jeg troer, at det ærede Medlem dog vil erkjende, at det efter den Maade, hvorpaa det Mindretal, hvortil han hører med Hensyn til Forslaget under Nr. 20, har stillet sig ligeoverfor Regjeringens Forslag, er overordentlig vanskeligt for Ministeren at udtale sig anderledes om det deri omhandlede Punkt, end jeg har gjort. Jeg har sagt, at Forslaget vilde medføre en Afvigelse fra Lovgivningens almindelige Regler af et Billighedshensyn. Om dette Billighedshensyn er saa stærkt, at Forslaget under Nr. 20 derved retfærdiggjøres, maa jo meget komme an paa, hvorledes Spørgsmaalet opfattes af Thingets og af Udvalgets øvrige Medlemmer. Det vilde dog være lidet naturligt, om Ministeren var den, der først sagde: „Sa, et saadant Forslag synes ganske i sin Orden“. Det kan Ministeren ikke indlade sig paa; thi, havde han fundet, at Forslaget indeholdt Noget, som nødvendig fremgik af hele Forholdet, saa havde han naturligtvis strax selv stillet Forslaget. Derfor Forslaget derimod ved nærmere Overveelse viser sig at finde almindelig Anerkjendelse, da

stiller Sagen sig anderledes. Derfor trænger det ærede Medlem heller ikke til Trost. Jeg troer overhovedet ikke, at Forholdet stiller sig saaledes, at jeg behøver at indlade mig paa en Undersøgelse af Berettigelsen af den nævnte Qualification af mine foregaaende Ord. Det nytter vistnok ikke at forhandle det paagældende Spørgsmaal længere paa Sagens nuværende Standpunkt. Hvis Thinget ved sin Afstemning viser, at det ønsker at medvirke til Løsningen af den Opgave, som her er stillet, i dens fulde Omfang, da vil der derimod mellem 2den og 3die Behandling af Sagen være Leilighed for Udvalget til at tage det nævnte Spørgsmaal under nærmere Overveelse.

Ordføreren: Jeg vil kun med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 20 tillade mig at gjøre en lille Tilføielse til, hvad jeg før sagde. Jeg forstod ikke ganske rigtig, hvortil den høitærede Justitsminister nys sigtede ved sine sidste Uttringer; men jeg skal kun ganske i Almindelighed gjentage, at Grunden til, at Udvalgets Fleertal ikke har villet gaae ind paa det nævnte Endringsforslag, netop er den samme, som tidligere blev anført af den ærede Justitsminister, den nemlig, at det ikke har kunnet indsee, at der er nogen tilstrækkelig Grund til at give en speciel Bestemmelse med Hensyn til denne Art af Gaarde, som er afvigende fra den, der gjælder for alle andre Fæstegaarde, der gaae over til Selveiendom. Fleertallets Mening har været, at skal der skee en Forandring i saa Henseende, saa skal den skee ved en almindelig Revision af Reglerne angaaende Fæstevangen, medens der ikke skal træffes nogen særlig Bestemmelse her i denne Retning. Naar den ene ærede Forslagsstiller (Carlsen) bemærkede, at han havde stillet Forslaget under Nr. 20 blandt Andet af den Grund, at der burde træffes en Afgjørelse af, om en saadan Gaard som den heromhandlede ved at blive solgt til Godseieren traadte ud af Godsforholdet, da maa jeg dertil bemærke, at hans Forslag dog gaaer videre end til en Afgjørelse af dette Spørgsmaal. Det vilde være noget Andet, hvis man kun gif ud paa at træffe en Bestemmelse, som skulde vise, at en Fæstegaard, efter at være solgt ved